

Arrest

**nr. 135 799 van 30 december 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 17 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. GREENLAND, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2000 of maart 2005 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 17 november 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 2 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 3 december per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U, die verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Alexandrië, diende op 5 april 2005 een eerste asielaanvraag in. U verklaarde al sinds uw studententijd de wens te hebben gekoesterd u te bekeren tot het christendom. U zou omwille hiervan problemen hebben gekregen met de staatsveiligheid: u zou gedurende een week zijn vastgehouden en daarna zijn vrijgelaten op voorwaarde dat u regelmatig een moskee zou bezoeken. U zou hierop besloten hebben het land te verlaten en dit deed dan ook op 23 maart 2005.

Op 29 juli 2005 nam het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

U keerde niet naar Egypte terug maar bleef in België en dient hier op 17 november 2014 een tweede asielaanvraag in. U stelt reeds, en dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, sinds 2000 in België te zijn, maar pas jaren later van de mogelijkheid van asiel op de hoogte te zijn gekomen. U diende dan in 2005 een aanvraag in omdat u geen onderdak had en geen voedsel.

Uw ouders zijn intussen overleden en uw broers bevinden zich in het buitenland. Sinds een tweetal jaar hebt u een relatie met een Belgische vrouw met wie u in het huwelijk wil treden. Toen u de aanvraag tot een huwelijk indiende, werd u echter opgepakt en naar het gesloten centrum overgebracht. Men probeerde u twee keer te repatriëren (op 23/10/2014 en op 18/11/2014), doch u stemde hier niet mee in en diende op 17 november 2014, en zoals reeds werd aangestipt, een tweede asielaanvraag in. U geeft aan dat er in Egypte niets voor u rest, u hebt er geen familie meer en u stelt in Egypte geen onderdak en geen werk te zullen vinden. Bovendien wil u hier op 17 januari 2015 in het huwelijk treden en stelt u bij een terugkeer naar Egypte in de gevangenis terecht te zullen komen, voor hoe lang weet u niet, omdat u dan zult hebben gereisd zonder geldig paspoort en zonder laissez-passer.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Conventie van Genève te moeten koesteren, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag afgerond werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat er geen geloof werd gehecht aan uw voornemen zich tot het christendom te willen bekeren. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Deze appreciatie wordt dan ook nog eens bevestigd door uw verklaringen in kader van uw tweede aanvraag waarin u stelde, en dit in tegenstelling tot uw eerdere verklaringen, al sinds 2000 in België te verblijven en u daar nog aan toevoegde pas in 2005 asiel te hebben aangevraagd omdat u op straat leefde, u had geen eten en geen onderdak.

U stelt nu een tweede asielaanvraag te hebben ingediend omdat u intussen al 14 jaar hier bent en er u in Egypte niets meer rest, uw ouders zijn intussen overleden en uw broers hebben het land verlaten. U stelt er geen huis en geen werk te hebben. Bovendien wil u hier met een Belgische in het huwelijk treden. U gevraagd of dit alle redenen zijn waarom u een asielaanvraag indient, beaamt u dat (cgvs p.2). Er dient dan ook te worden vastgesteld dat u zich louter beroept op socio-economische motieven en hieruit kan niet worden geconcludeerd dat u een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van uw ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het geval u zou terugkeren naar Egypte. Nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u in Egypte ooit problemen met uw autoriteiten hebt gehad of dat u vreest problemen met de autoriteiten te zullen ondervinden. Uw verklaring dat u bij terugkeer in de gevangenis zal terechtkomen omdat u dan zonder

laissez-passer en geldig paspoort bent teruggekeerd zijn louter uw verklaringen, niets meer en niets minder, net zoals uw verklaring dat dit de reden is waarom de ambassade hier geen laissez-passer voor u zou hebben willen afleveren, ze zouden u dat willen besparen (cgvs p.2-3). Wat er ook van zij, u geeft aan dat dit het systeem is en op iedereen van toepassing is die zonder geldige documenten het land terug is binnengekomen. Nergens uit uw verklaringen kan worden afgeleid dat u een andere behandeling te wachten zou staan dan al die andere mensen die in een gelijkaardige situatie verkeren. Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u dit gegeven niet eerder bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt aangestipt, dit terwijl u er al een poging tot repatriëring had opzitten en er al een tweede datum was vastgelegd (zie schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag – vertaling). Ook dit gegeven relateert de ernst van dit door u aangereikte argument.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 17 november 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde heden en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden gevisieerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte gevisieerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, noch van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de

regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In uw administratief dossier bevinden zich kopies van documenten die betrekking hebben op uw identiteit, een gegeven dat hier niet ter discussie staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, voert verzoeker aan dat indien hij teruggestuurd wordt naar Egypte hij daar zou moeten verblijven zonder identiteitsdocumenten. Verzoeker vervolgt dat hij in Egypte geen familie meer heeft, geen bron van inkomen zou hebben en geen eigendom waar hij zich zou kunnen vestigen, zodat de kans aanzienlijk is dat hij op straat gearresteerd zou worden.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift het rapport “Immigration detention in Egypt”, oktober 2014.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) zijn eerste asielaanvraag in 2005 werd afgewezen omdat er geen geloof gehecht werd aan zijn voornemen zich tot het christendom te bekeren, (ii) hij thans in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen stelt sinds 2000 in België te verblijven en asiel te hebben aangevraagd in 2005 omdat hij op straat leefde, en geen eten en onderdak had, (iii) hij een tweede asielaanvraag indient omdat hij reeds 14 jaar in België is en hem niets meer rest in Egypte en hij hier ook in het huwelijk wil treden, en zich aldus louter beroept op socio-economische motieven, (iv) hij ook niet aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in geval van terugkeer naar Egypte, zoals wordt toegelicht, en (v) op grond van de beschikbare informatie besloten wordt dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen verweer voert dat betrekking heeft op de weigering van de vluchtelingenstatus, met name dat hij zich baseert op socio-economische motieven en hieruit niet kan worden geconcludeerd dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren ten gevolge van zijn ras, religie, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5. Van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, zoals opgenomen in de definitie van de subsidiaire bescherming uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet, kan, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten

van de Mens (EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM) slechts gewag worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, *Ierland t. Verenigd Koninkrijk*, 18 januari 1978, § 162).

In de mate verzoeker stelt dat hij pogingen heeft gedaan om een nieuw paspoort te verkrijgen en dat hij bij terugkeer naar Egypte zal gearresteerd worden omdat hij geen documenten heeft, kan verzoeker de Raad niet overtuigen. Immers uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij een huwelijksaangifte heeft gedaan in maart 2014, wat noodzakelijkerwijs gepaard gaat met het voorleggen van een aantal documenten, waaronder een bewijs van identiteit en nationaliteit, wat verzoeker niet betwist ter terechtzitting wanneer hij daarmee wordt geconfronteerd. Verzoeker betwist ook niet dat hij dit argument niet heeft ingeroepen bij de Dienst Vreemdelingenzaken niettegenstaande er reeds een poging werd ondernomen om hem te repatriëren. In de bestreden beslissing wordt dan ook correct gesteld dat dit gegeven de ernst relateert van dit argument.

Verzoeker is een volwassen man, hij heeft werkervaring in het buitenland en hij is Egyptisch staatsburger; hij maakt dan ook niet aannemelijk dat het gebrek aan familie en onderdak, en het moeilijk vinden van werk een reëel risico op ernstige schade is in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

Aangezien verzoeker Egyptisch staatsburger is, is het de Raad niet duidelijk op welke wijze het rapport dat verzoeker indient op hem betrekking heeft aangezien hij geen asielzoeker, vluchteling of illegale migrant is in Egypte, noch staatloos.

2.6. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van informatie gevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verwerende partij heeft aan de verweernota een update van 3 december 2014 toegevoegd over de actuele veiligheidssituatie. De update bevestigt wat over de veiligheidssituatie in de bestreden beslissing is gesteld. Verzoeker heeft in het verzoekschrift en ter terechtzitting geen opmerkingen over de veiligheidssituatie en de nieuwe update van december 2014.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig december tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS